

§§ 42 a 44 ex. ř. může odklad exekuce býti nařízen, kdyby provedení exekuce bylo pro toho, kdo za odklad žádá, spojeno s nebezpečím majetkové újmy nenahraditelné nebo těžko nahraditelné, a poněvadž skutečnosti osvědčené potvrzením obecního úřadu v K. ospravedlňují s hlediska tohoto předpisu zákona nařízený odklad exekuce tím spíše, ano ohrožení zdraví jest nebezpečím mnohem závažnějším, než hrozící majetková újma těžce nahraditelná. Návrhu exekuta, by exekuce byla odložena až do doby, kdy týž bude mít nový byt, nevyhověl nejvyšší soud, ježto má při povolení odkladu soud udati, na jak dlouho má exekuce býti odložena (§ 44 odst. 3) a lhůtu tuto nelze stanoviti neurčitě.

Čís. 188.

Proti usnesení, jímž bylo odepřeno přerušení řízení, nepřipouští se opravný prostředek ani tehdy, bylo-li přerušení toto odepřeno teprv soudem rekursním (§ 192 odst. 2 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R II 65/19.)

Procesní soud první stolice (okresní soud v Ivančicích) přerušil řízení v určitém sporu, před ním projednávaném, poněvadž rozhodnutí tohoto sporu závisí na tom, je-li nebo není-li tu právní poměr, který jest předmětem jiné zahájené rozepře, na tak dlouho, až bude tento právní poměr právoplatně rozsouzen (§ 190 c. ř. s.). — Rekursní soud (zemský soud v Brně), neshledav tu podmínek prejudiciality dle §u 190 c. ř. s., zrušil toto usnesení a nařídil prvnímu soudu, by v líčení pokračoval.

Nejvyšší soud odmítl jako nepřipustný dovolací rekurs, podaný proti tomuto usnesení.

Důvody:

Podle § 192 c. ř. s. nemohou nařízení, vydaná podle §§ 187 až 191 c. ř. s., pokud nestanoví, by řízení bylo přerušeno, opravným prostředkem vzata býti v odpor. Zde rekursní soud rozhodl, by řízení, jež soudce první až do právoplatného skončení sporu mezi týmiž stranami o neplatnost kupní smlouvy u zemského soudu v Brně vedeného přerušil, přerušeno nebylo, nýbrž, by se v něm pokračovalo. Nastal tedy případ § 192 odst. 2 c. ř. s., že totiž není opravný prostředek dopuštěn. Nezáleží na tom, že přerušení řízení odepřel soud rekursní a nikoliv soud první, poněvadž zákon nerozlišňuje, která stolice přerušení řízení odepřela, a úmysl zákonodárce patrně k tomu čelí, odstraniti všechny překážky, vadící rychlému a nepřetržitému provedení sporu.

Čís. 189.

I soudní výpověď, proti které nepodány námitky, jest právoplatným rozhodnutím, kterému lze odporovati žalobou pro zmatečnost (§ 529 c. ř. s.).

Skutečnost, že soudní výpověď nebyla doručena vypovězenému k vlastním rukám (§ 564 c. ř. s.), neopodstatňuje žalobu pro zmatečnost dle § 529 č. 2 c. ř. s., byla-li výpověď ta přes to dodána později vypovězenému tak, že mohl proti ní podat včas námitky.

(Rozh. ze dne 27. května 1919, Rv II 153/19.)

Právoplatné soudní výpovědi z bytu odporoval žalobce žalobou pro zmatečnost a navrhoval její zrušení z důvodu § 529 č. 2 c. ř. s., poněvadž výpověď ta nebyla mu doručena k vlastním rukám, jak to předpisuje § 564 c. ř. s., nýbrž za jeho nepřítomnosti jeho manželce, která mu ji teprv den na to dodala. — P r v ý s o u d (okresní soud v Uh. Brodě) vyhověl žalobě, jelikož zjistil, že soudní výpověď, o niž se jedná, nebyla doručena žalobci, nýbrž jeho manželce, která ji přijala, ač nebyla žalobcem zmocněna přijímat listiny, které mu dlužno doručiti do vlastních rukou, a doručenkou jménem žalobcovým podepsati, a jelikož nebyl tudíž žalobce v příslušném nájemním řízení vůbec zastoupen (§ 529 č. 2 c. ř. s.). — O d v o l a c í s o u d (krajský soud v Uh. Hradišti) zamítl žalobu z těchto důvodů: Předpis § 529 c. ř. s. platí jako ostatní ustanovení civilního řádu soudního pro záležitosti sporné (čl. I. uvoz. zák. k civ. řádu soudnímu: »občanské právní rozepře«), pro řízení mimosporné platí předpisy mimosporného patentu. Soudní výpověď z bytu nespadá však do řízení sporného, nýbrž do řízení mimosporného; teprv podáním námitek přechází mimosporné řízení v řízení sporné. § 529 c. ř. s. vztahuje se jen na sporné řízení; to plyne již ze slov »rozhodnutí« a »rozhodující soudce«, jakož i ze znění § 532, 533, 534 odst. 2 a 535 c. ř. s. Žaloba tato měla proto býti zamítnuta podle § 538 c. ř. s. jako nehodící se k ústnímu jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce uplatňuje výhradně dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 č. 4 c. ř. s.) a spatřuje jej v tom, že soud druhé stolice, pokládaje soudní výpověď z nájmu před podáním námitek za část řízení mimosporného, pro něž platí předpisy cís. patentu ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., uznal žalobu pro zmatečnost za nepřipustnou. Tomuto názoru odvolacího soudu nelze přisvědčiti. Řízení ve věcech nájemních jest upraveno civilním řádem soudním jakožto zvláštní druh řízení v §§ 560 až 576 c. ř. s., kdežto nesporné řízení se jím vůbec nezabývá ani ve shora jmenovaném císařském patentu, ani ve III. díle jurisdikční normy v §§ 105 až 122. Pro názor, že řízení ve věcech nájemních jest až do vznesení námitek proti výpovědi nesporné, a že přechází teprve podáním námitek v řízení sporné, není v zákoně opory; třetí oddíl šesté části c. ř. s. upravuje výslovně »řízení v r o z e p ř í c h ze smlouvy nájemní nebo pachtovní.« Ministerské nařízení ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n. a ze dne 9. února 1919 č. 62 sb. z. a n. nejsou tomu na závadu, ježto jimi bylo pouze přechodně a na krátkou dobu zavedeno v nájemních věcech pro určité části mimosporné řízení. Usnesení soudu o vý-

povědi ukládá nájemci, by vyklidil a odevzdal najaťý předmět p o d d ů h o n e m p r á v a, nebo, by podal včas své námitky. Upravuje tedy spornou věc na způsob rozsudku a jest tedy, nepodají-li se námitky, právoplatným rozhodnutím, jímž věc jest vyřízena. (§ 529 c. ř. s.). Žaloba pro zmatečnost jest tedy proti němu přípustna. Přes to nebylo však dovolání žalobcovu vyhověti, poněvadž tu není předpokladů žaloby pro zmatečnost dle § 529 č. 2 c. ř. s. Soud první stolice zjistil totiž, že manželka žalobcova, které sporná výpověď doručena byla dne 13. ledna, odevzdala ji den na to, tedy dne 14. ledna 1919 žalobci. Tento ji měl tedy i když ne přímo od doručovacího zřízení, přece zavčas v rukou, a byl proto i s to, což jest dle smyslu zákona a povahy věci rozhodným, podat proti ní námitky. V takovém případě není však dopuštěna žaloba pro zmatečnost a bylo proto dovolání odepřiti úspěch.

Čís. 190.

Pořad stolic, upravený § 3 j. n., platí též pro soudní usnesení, jimiž stanoveno odškodné za pozemky, vyvlastněné k železničním účelům.

(Rozh. ze dne 3. června 1919, R I 195/19.)

Okresní soud v Kostelci n. O. stanovil odškodné za pozemky, vyvlastněné k účelům železničním. Rekurs, vnesený proti dotyčnému usnesení na krajský soud v Hradci Králové, byl tímto soudem ve věci samé vyřízen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Příslušnost krajského soudu v Hradci Králové k rozhodnutí o rekursu proti usnesení okresního soudu v Kostelci n. O. v této záležitosti bře dovolací rekurs neprávem v pochybnost. Článek VIII. uvozovacího zákona k jurisdikční normě ze dne 1. srpna 1895 čís. 110 ř. z. v odstavci 4. prohlásil za nedotčené předpisy zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. z. »o příslušnosti soudů v případech vyvlastnění k cíli zřízení a provozování železnic«. Zvláštní ustanovení o příslušnosti obsahuje zákon ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. z. pouze v druhém odstavci § 23, který prohlašuje okresní soud, v jehož obvodě vyvlastnění provedeno býti má, za příslušný ku zjištění odškodného. Zmínka v § 30, že rekurs předložiti sluší vrchnímu zemskému soudu, není zvláštním ustanovením o příslušnosti, neboť tenkrát platná jurisdikční norma ze dne 20. listopadu 1852 čís. 251 ř. z. v § 93 přikazuje rozhodování o stížnostech proti usnesením všech soudů první stolice vrchním zemským soudům jako stolici druhé. Toto zásadní ustanovení o pořadu instancí bylo novou jurisdikční normou v § 3 změněno tak, že stížnosti proti usnesením okresních soudů řídití dlužno na krajské a zemské soudy. Výjimku z tohoto předpisu neobsahuje čl. VIII., odst. 4. uvoz. zákona k j. n., a bylo by tedy odchýlné ustanovení, kdyby v § 30 zákona vyvlastňovacího bylo obsaženo, dle čl. I. odst. 2.